

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ

Οί στίχοι.

Οί στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι,
'Απ' τὴν καρδίᾳ βυζαίνονται, λουλουδιᾶ μουσικῶ,
Προσεκτικὰ φυλάγονται 'ς τῆς μνήμης τὴν κυψέλη,
Κι' εἶνε στολίδια τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης γλαυκῶ.
Οί στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι.

"Όταν γλεντοῦμε ἀκούραστα τοῦ γάμου ταῖς ἡμέραις,
Κι' ἡ νύφη σέρνῃ τὸ χορδ' ἔμπροσθ' ἀμαρωτῆ,
Μέ στίχους τὴν παίνουσε παρθέναις συμπεθέραις,
Καὶ ζωντανεὺ' ἡ ὄρεξι καὶ ὁ χορδὸς κρατεῖ
"Όσῳ γλεντοῦμ' ἀκούραστα τοῦ γάμου ταῖς ἡμέραις,

Οί στίχοι, ὅταν ἡ πληγαῖς τοῦ Χάρου μᾶς λαβώνουν
'Σέ μυρολόγι' ἀκούονται κατάμαυρα, βαρεῖλ,
Μαζῆ ξεσχίζουσι τὴν καρδίαν καὶ τίνε βαλσαμώνουν
Καὶ φέρουν μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τὴν παρηγορίαν
Οί στίχοι, ὅταν ἡ πληγαῖς τοῦ Χάρου μᾶς λαβώνουν.

Κάθε τρελλὴ πρωτοχρονιά, κάθε Χριστοῦ καὶ Φῶτα,
'Ημέραις γιὰ τὰ σπήτια μας χαρᾶς καὶ παιγνιδιών,
Τὸν ἔρχομό τους φθάνουσι νὰ μᾶς μνηύσουσι πρώτα
Καὶ κελαιδοῦσι προβάλλοντάς 'ς τὰ χεῖλη τῶν παιδιῶν
Χελιδονάκια οἱ στίχοι μας, κάθε Χριστοῦ καὶ Φῶτα.

'Σὰν ἔξημερώνῃ τ' αἰ Γιαννίου, γιορτῆ τοῦ ριζικάρη,
Κάθουσι ἡ νιαῖς ὀλόγυρα 'ς τ' ἀμίλητο νερό,
Κι' ἔνα στιχάκι θὰ ταῖς πῆ τῆς μοίρας τῶν τῆ χάρι,
Στιχάκι πότε ὀλόγλυκο καὶ πότε ἀγκαθερό,
'Σὰν ἔξημερώνῃ τ' αἰ Γιαννίου, γιορτῆ τοῦ ριζικάρη.

"Όταν ἡ κόρη ἐργάζεται 'ς τὸ φτωχικὸ ἀργαλιὸ τῆς
Καὶ τὴ σκοπίζῃ ἔξαφνα τοῦ κόπου ἢ συννεφιά,
Οἱ στίχοι ἀμέσως ἔρχονται 'ς ἔνα γνωστὸ σκοπὸ τῆς
Καὶ 'ς τὴ δουλειά τῆς δίνουναι καὶ φῶς καὶ συντροφιά,
"Όταν ἡ κόρη ἐργάζεται 'ς τὸ φτωχικὸ ἀργαλιὸ τῆς.

Οἱ στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι,
'Απ' τὴ καρδίαν βυζαίνονται, λουλουδιᾶ μουσικῶ,
Προσεκτικὰ φυλάγονται 'ς τῆς μνήμης τὴν κυψέλη,
Κι' εἶνε στολίδια τῆς γιορτῆς, τῆς λύπης γλαυκῶ.
Οἱ στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι.

Κ. ΠΑΛΛΑΜΑΣ.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

'Ανὰ πᾶσαν ἑσπέραν, γράφει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Édouard Charton, ἀπ' οὗ ἀνακεφαλαιώσω τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐπιτελεσθέντα, παρασκευάζω ἐν τῷ νῷ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιούσης, καὶ, ἐπειδὴ ἀπιστῶ εἰς τὴν μνήμην μου, γράφω αὐτό.

Τὴν πρωΐαν ἢ πρώτη μου φροντίς εἶνε ν' ἀναγνώσω τὴν γραφεῖσαν σημειώσιν· συμπληρῶν δ' αὐτὴν, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη, ταξιθετῶ τὰ χρέη καὶ τὰς ἀσχολίας, ἃς δι' ἑμαυτὸν προδιέγραψα.

Κατὰ κανόνα δ' ἀπαράβατον ἐν τῇ πρώτῃ κατατάσσω σειρᾷ τὸ μᾶλλον κατεπειγον, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν εἶνε δι' ἐμὲ τὸ μᾶλλον εὐάρεστον. Δὲν ἀφίεμαι νὰ ἐξαπατηθῶ ὑπὸ τινος φωνῆς ἐπιτηδεῖως λεγούσης μοι—Ποίει ἀρχὴν ἀπ' ἐκείνου, ὅπερ σοὶ ἀρέσκει μᾶλλον· θὰ κάμῃς τὸ

ἄλλο βραδύτερον· ὑπάρχει καιρὸς· θὰ μείνῃ ἐκεῖνο διὰ τὸ ἀπόγευμα ἢ διὰ τὴν ἑσπέραν.

—"Όχι, ὄχι! δὲν σε ἀκούω, φωνὴ ἐπίβουλος. Σιώπα! Δὲν εἶμαι ὁ κύριος ἑμαυτοῦ καὶ ὁ σός;

'Εν βίῳ τοσοῦτον ἐπηρεασμένῳ, οἷος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ἐμὸς, εἶνε σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ὁ ἐτοιμασθεὶς τῇ προτεραιᾷ κατάλογος, ἐρχομένης τῆς ἑσπέρας, δὲν θὰ εὐρεθῇ ἐντελῶς ἐξηνητημένος· μεταφέρω λοιπὸν τὰ ὑπολειφθέντα εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἐπιούσης.

"Ἐχω τὴν συνήθειαν—δι' ἂν πολλάκις συνεχάρην ἑμαυτῶ—ν' ἀναγινώσκω μετὰ προσοχῆς ὅσας λαμβάνω τὴν πρωΐαν ἐπιστολάς, καὶ, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν, ν' ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας, ἐὰν δὲν θὰ μοι ἀφαιρέσωσι πλείονα τοῦ διαθεσίμου χρόνον. Χάρις εἰς τὴν ἐτοιμότητα ταύτην εὐρίσκειται τις οἰκειότερον καὶ ἀσφαλέστερον ἐν κοινωνίᾳ αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν μετὰ τῶν ἀνταποκριτῶν αὐτοῦ, αἱ γινόμεναι ἀπαντήσεις εἶνε δικαιοτέρας καὶ μᾶλλον ἐξηκριθωμέναι, προσέτι δὲ καὶ μᾶλλον εὐκολοὶ ὡς γραφόμεναι οὕτως ὑπὸ τὴν ζωσταν ἐντύπωσιν ἐκείνων, ἃ ἡμεῖς διελογίσθημεν καὶ ἠσθάνθημεν. Ὑπάρχει ἐν τούτοις προφύλαξις τις ἀναγκαιοτάτη εἰς ὑπόμνησιν. Ἐὰν δηλ. ἡ ἀπάντησις ὑμῶν δὲν θὰ εἶνε εὐχάριστος ἢ ἐὰν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ δυσάρεσκίαν τινὰ λυπηρὰν, μὴ ἐξαποστείλητε τὴν ἐπιστολὴν εὐθύς ὡς γράψητε αὐτήν. Κρατήσατε αὐτὴν ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας τοῦλάχιστον, ἀναγινώσκοντες δὲ τότε ἐκ νέου, ἢ θὰ μετριάζητε τὰς ἐκφράσεις, ἢ θὰ βεβαιωθῆτε κἀλλιον, ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ δέοντος ἐγράψατε. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον· διότι ὅσῳ ὀλίγον καὶ ἂν συγκινηθῇ τις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως μιᾶς ἐπιστολῆς, ἔχει ἀνυπομονησίαν τινὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτήν. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἰσχὺς τις θελήσεως.

Μόλις ἡμίσειαν ὥραν μοῦ ἀφαιρεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἡμερησίας μου ἐφημερίδος· διότι πρέπει νὰ διατρέχῃ τις μίαν τοῦλάχιστον· μανθάνει ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα νεὰ οὐχὶ τῆς Γαλλίας ἢ τῆς Εὐρώπης μόνον, ἀλλ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Εἶνε καθήκον τοῦτο, διότι εἴμεθα οἱ πολῖται τοῦ σύμπαντος. Ἀντιπαρέρχομαι ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς ὅλα τὰ διηγήματα ἐγκλημάτων ἢ σκανδάλων ἰδιωτικῶ βίου, τὰ ὅποια θὰ μοι ἦσαν δυσάρεστα μόνον, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὠφελείας. Τὰ μακρὰ ὅμως ἄρθρα, τὰ δυνάμενα πραγματικῶς νὰ διδάξωσιν, ἢ διεξέρχονται ἀμέσως ἢ, ἐὰν εἶνε ἀξία νὰ μελετηθῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ προσεκτικῶς—ὅπερ δὲν συμβαίνει καθ' ἑκάστην—τίθημι κατὰ μέρος συνήθως διὰ νὰ προσθέσω αὐτὰ εἰς τὰ ἑσπερινὰ μου βιβλία.

Οὐδὲν εἶπον περὶ τῆς διαδοχῆς τῶν ἡμερησίων μου καθηκόντων. Ἐκαστος ἔχει τὰ ἐκου-

τοῦ, καὶ διὰ τοὺς μὴ ὑπνώττοντας τὴν ἡμέραν σχεδὸν ὅσον καὶ τὴν νύκτα, ταῦτα εἶνε ὁ πῖθος τῶν Δαναίδων. Ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο ν' ἀναχαιτίζωμεν ἢ ν' ἀποθαρρύνωμεν ἡμᾶς αὐτοῦς.

Τὸ κατ' ἐμὲ, οὐδέποτε ἐφοβήθηνα μὴ καταστῶ ἔνοχος ἀργίας· τοῦτο θά μοι ἦτο ἀδύνατον. Ἀργός ὅτε εὐρίσκονται περὶ ἐμὲ ἐπείγοντα ἀντικείμενα πρὸς ἐπασχόλησιν τοῦ πνεύματος καὶ κατ' αὐτὴν τὴν παντελεῖ ἔλλειψιν τῶν τοῦ ἐπαγγέλματός μου χρεῶν! Ἐὰν συμβαίη κατὰ σπανιωτάτην περίπτωσιν νὰ ὑπάρξῃ καταναγκαστικὴ στιγμῶν τινων διακοπὴ τοῦ ἔργου μου, πόσα κενὰ τῆς ἐκπαιδεύσεώς μου δὲν ἔχω τότε νὰ πληρώσω! Ἐπειτα δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν διάθεσίν μου πάντα τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος; Ἐχω ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐπὶ μίση τῶν σειρῶν τῆς βιβλιοθήκης μου εἴκοσι περίπου τόμους, τοὺς ὁποίους θ' ἀναγνώσω μυριάκις, χωρὶς νὰ παύσω εὐρίσκων ἐν αὐτοῖς νέα ἀντικείμενα θαυμασμοῦ καὶ εὐγενῶν παρορμήσεων πρὸς τὰς ἰδέας τὰς μᾶλλον ἱκανὰς νὰ διατηρήσωσιν ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνέργειαν!

Ἐν Γαλλίᾳ.

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΒΙΕΤΝΕ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς στρατιωτικὸν ἰατρὸν.

Καλὰ σκέπτεσαι, γιατρέ μου, καὶ δὲν βάζεις τὸ σπαθὶ σου.
Ἄρκετοὺς σκοτώνεις πάντα μόνον μὲ τὴν γιατρικὴν σου.

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΑΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τινι συναναστροφῇ ἀνωμολόγουν οἱ παρόντες τὴν εὐφροσύνην καὶ ζωηρότητα τοῦ πνεύματος παιδίου τινός. Εἰς τῶν παρισταμένων, ἐκ τῶν ἐπαγγελλομένων τὸν σοφὸν καὶ ἐμβριθῆ, ἀπερήνατο τότε δογματικῶς ὅτι τὰ παιδία ὅσον πολὺ πνεῦμα ἔχουσιν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν ἡλικίᾳ, τόσον ὀλίγον διατηροῦσιν ὅταν γείνωσιν ὄριμοι ἄνδρες. — Τότε λοιπὸν, ἀπάντησεν ἀμέσως τὸ παιδίον, καὶ τοῦ λόγου σας θὰ εἶχατε πολὺ πνεῦμα ὅταν εἴσθε παιδί ἀκόμη.

* *

Εἰς τῶν βασιλικῶν πριγκίπων τῆς Γαλλίας εἶχεν ἐρυθρὸν τὸ γένειον. Ἡμέραν τινὰ θέλων νὰ πειράξῃ τὸν γελωτοποιὸν τοῦ ἐρωτᾶ αὐτὸν διατί δὲν εἶχε γένειον. — Νὰ σὰς πῶ τὸν λόγον, ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη αὐτός. Ὅταν ὁ Θεὸς ἐμοίραζεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ γένηα, ἐγὼ ε-

παρουσιάσθην ἀργὰ διὰ νὰ πάρω τὰ δικά μου, ὅτε πλέον δὲν τοῦ ἔμεναν παρά μόνον κόκκινα· καὶ ἐπροτίμησα νὰ μὴ πάρω καθόλου.

*

Διακρούσης τῆς βουλευτικῆς συνόδου, ὁ βουλευτὴς Μ* κατὰ τινα συνεδριάσιν ἀφῆκε τὴν συνήθη θέσιν του καὶ κατέλαβεν ἄλλην, ἣν κατεῖχε πάντοτε ὁ συναδέλφός του Π*, πρὸς ὃν δὲν ἠσθάνετο πολλὴν στοργήν. — Αὐτὴ ἡ θέσις, λέγει ὁ Μ* μεγαλοφώνως ἰν' ἀκουσθῆ, χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ κάμῃ νὰ πῶ πολλὰς ἀνοησίας. — Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν, ἀποκρίνεται ὁ Π*, ἕκαμες καλὴν ἀρχήν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀστὴρ τῶν μεγάλων ψυχῶν ἀνατέλλει ἄμα δύση ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας των.

Ὁ παραπονούμενος ὅτι εἶνε παίγιον τῆς τύχης ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε πολὺ ἐλαφρός.

Εἰμπορεῖς νὰ ἀποκρούψῃς ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὰ πάντα, καὶ τὸ μῖσος ἔτι... τὸν ἐρωτᾶ οὐδέποτε.

Ὅταν ἐγεννήθην ἔκλαυσα, ἐκάστη δ' ἡμέρα τῆς ζωῆς μου μοὶ ἐξηγεῖ τὴν αἰτίαν. (Ἰσπανικὴ παροιμία).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἐπισημώτατος τῶν ἰατρῶν εἰς τὰ βόρεια τῆς Κίνας εἶνε γυνὴ Ἀγγλίσ, ἡ μὲς Χόβαρνδ. Ἡ νεανίς αὕτη θεραπεύει νῦν ἐν Τιν-τσιν τὴν κόμησσαν Λι, σύζυγον τοῦ τοπάρχου Λι-Χούγκ-Τσάγκ. Δὲν εἶνε δὲ ἡ μὲς Χόβαρνδ ἡ μόνη διπλωματοῦχος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Μετὰ πολλῶν συναδέλφων τῆς αὐτῆς ἐθνικότητος, τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ διευθύνει ἐν Τιν-Τσιν δύο νοσοκομεῖα πλήρη ἀσθενῶν, ὧν πολλοὶ πάσχουσι νόσους ἀγνώστους ἔτι ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ Κινέζοι, εἴτε πτωχοὶ εἴτε πλούσιοι, ἐκζητοῦσι τὴν θεραπείαν τῆς μὲς Χόβαρνδ, ἥτις λέγεται ὅτι εἶνε ὠραισιότατη. Ἡ μὲς Χόβαρνδ καὶ αἱ συναδέλφοι αὐτῆς τοσοῦτω μᾶλλον εἰσιν ἀξιέπαινοι καθόσον οἱ συμπατριῶται τοῦ Κομφουκίου δὲν διαπρέπουσιν ἐπὶ εὐγνωμοσύνη, ἡ δὲ ἀνάμνησις τῆς ἀνάδρου σφαγῆς τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέου ἐν τοῖς νοσοκομοείοις αὐτῆς τῆς πόλεως Τιν-Τσιν οὐδαμῶς ἐξηλείφθη εἰσέτι.